

† La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații libere preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți. †

## Iertarea păcatelor și vindecarea de boli

- *Vindecarea slăbănogului, Duminica a 6-a după Rusalii* -

În Sfânta Scriptură, boala este înțeleasă, în primul rând, ca o alterare a sănătății, iar din acest punct de vedere, ea poate cuprinde infirmități ale sufletului și ale trupului. Bolnavii cer vindecare de la Iisus Hristos, iar ucenicii Lui vindecă prin puterea dată lor de Dumnezeu. Sfânta Evanghelie ne arată cât de importantă este activitatea de vindecare a Mântuitorului: „Iisus străbătea toate cetățile și satele, vindecând toată boala și toată neputința în popor” (Matei 9, 35). Întotdeauna în jurul lui Iisus se aflau oameni care veneau la El pentru vindecare sufletească și trupească. Vindecările săvârșite de Mântuitorul Hristos sunt semnele prezenței Împărăției lui Dumnezeu în lume, semnele începutului eliberării omului de păcat, de suferință și de moarte. Puterea vindecătoare de păcat și de boală a fost dăruită de Iisus Hristos ucenicilor Săi, adică Bisericii Sale. Astfel, harul vindecător al lui Hristos este lucrător prin preoții Bisericii și prin puterea rugăciunii Bisericii întregi, după cum se vede mai ales în Taina Pocăinței și Taina Sfântului Maslu. Biserica este, în primul rând, un spital pentru vindecarea de păcate. Taina mântuirii omului în Hristos, ca taină a pocăinței și a iertării păcatelor, a fost pe deplin descoperită de Hristos ucenicilor Săi și Bisericii Sale după



Învierea Sa din morți. Puterea de a ierta păcatele aparține numai lui Dumnezeu, dar în iubirea Sa milostivă, nesfârșită și negrăită pentru oameni, Hristos dăruiește Bisericii Sale această putere sfântă și mântuitoare. Puterea de a ierta păcatele este puterea de a

salva pe oameni de osânda veșnică. În acest sens, Sfântul Efrem Sirul spune că Biserica est locul unde sunt salvați cei condamnați la moarte. De ce? Pentru că plata păcatului este moartea. Orice om păcătos este un om condamnat la moarte spirituală veșnică, la despărțire de Dumnezeu, dar prin pocăință și prin iertarea păcatelor care se dobândește prin Taina Sfintei Spovedanii sau a Mărturisirii și iertării păcatelor în Biserică, omul condamnat la moarte poate deveni candidat la viața veșnică și cetățean al raiului. Păcatul ne desparte de Dumnezeu, însă pocăința ne întoarce spre El, iar Sfânta Împărăție ne unește cu Dumnezeu Fiul, Mântuitorul lumii. Taina Spovedaniei este Taina căinței și a regretului pentru păcate, a mărturisirii păcatelor și primirii iertării de păcate. Sfânta Taină a Pocăinței are trei dimensiuni distincte, dar complementare: mărturisirea păcatelor, primirea iertării păcatelor (sau dezlegarea de păcate) și împăcarea omului cu Dumnezeu, cu Biserica și cu el însuși, cu propria sa conștiință. În acest sens, Sfânta Taină a Pocăinței este o lucrare de eliberare, înnoire și creștere spirituală. Să-i mulțumim mereu lui Dumnezeu pentru marele dar al pocăinței și al iertării păcatelor dat oamenilor prin iubirea Lui smerită și milostivă. ††

## ROSTUL ȘI FOLOSUL POSTULUI

Postul Adormirii Maicii Domnului este unul dintre cele patru posturi importante de peste an ale Bisericii Ortodoxe, la capătul căruia vom sărbători mutarea la Viață a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Este un post de numai două săptămâni, dar care se aseamănă ca rigoare cu Postul cel Mare. Acest post este o perioadă de nevoiță duhovnicească, o perioadă rânduită cu multă înțelepciune de către Sfinții Părinți pentru ca, așezându-ne sub omoforul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, să ne ostenim cu mai mare stăruință în curățirea de patimi și căutarea sfințeniei, pentru a ne apropia ceva mai mult Dumnezeu. Știm că Maica lui Dumnezeu este „păzitoarea creștinilor nebiruită, și rugătoare neîncetată către Făcătorul” și „nimeni din cei ce aleargă” la ajutorul Ei „nu iese rușinat”. Să ne adâncim după puțină cât mai mult în rugăciune și în pocăință, iar postul este un astfel de prilej binecuvântat. În vremurile pe care la trăim este nevoie de multă rugăciune. Suntem martorii frământărilor din societate, unde împruținarea iubirii și dezbinarea dintre oameni aduc multă amărăciune și riscă să ne cuprindă și pe noi. Auzim de zvonuri ce anunță conflicte în lume, vedem cum necredința și răsturnarea valorilor cuprind pe mulți dintre semenii noștri, asistăm la dezlănțuirea stihiiilor naturii. Ca „fii ai credinței” (Evrei 10, 39), să nu ne lăsăm copleșiți de acestea, ci „să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea, cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, începătorul și plinitorul credinței” (Evrei 12,1-2). Rostul postului este spre folosul trupului și al sufletului. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Dacă ne înfrânăm de la mâncare și postim, aceasta nu-i fără un temei și nu așa, numai ca să stăm fără să mâncăm, ci pentru că dezlipindu-ne de lucrurile acestei lumi, ne încredințăm celor ale sufletului”. Postul, alături de rugăciune și faptele bune, este una din armele duhovnicești, pe care Însuși Iisus Hristos a folosit-o, și care poate birui și învinge diavolul ce „umbă răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită” (1 Petru 5, 8). De asemenea, după mărturia Sfântului Vasile cel Mare, postul este cea mai veche poruncă dată omului de Dumnezeu: „Cucerește-te și sfițește-te, omule, de bătrânețea și vechimea postului, pentru că de o vechime cu lumea este porunca postului. Căci în rai s-a dat această poruncă, atunci când a zis Dumnezeu lui Adam: «Din toți pomii raiului poți să mănânci, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit» (Facere 2, 16-17)”. Însuși Mântuitorul a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie, la fel și Maica Lui, Sfinții Apostoli și ucenicii lor. Moise a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; Ilie Proorocul la fel a postit patruzeci de zile. Sfinții Părinți recomandă postul cu multă stăruință. Îl amintim din nou pe Sfântul Ioan Gură de Aur, care ne învață: „Postul potolește zburdălnicia trupului, înfrânează poftele cele nesățioase, curățește și înaripează sufletul, îl înalță și-l ușurează”. Postim ca să ne mântuim.

† † † Dumnezeu face minuni când cineva participă cu inima sa la durerea celui alt. † † †

## DESPRE PRIETENIE (v)

Prietenia înseamnă acceptare și iubire fără a aștepta ceva în schimb, dar relațiile între oameni sunt o legătură între a oferi și a primi. Ceea ce este unilateral nu este prietenie. Astfel, rolurile pe care prietenia le are în viața noastră o fac să rămână o relație de lungă durată și ne dau motive ca să păstrăm legătura cu acea persoană. Fără să recunoaștem motivul pentru care avem nevoie de prieteni, nu ne dăm seama când trăim o relație superficială. O relație în care petreceți timp împreună dar vă simțiți în continuare singuri și neînțeleși. Pentru că „prietenia superficială” doar te ajută să pierzi timpul. Nu reușești să-ți cunoști prietenii cu adevărat și nici ei pe tine. Nu simți conexiune, pentru că o discuție despre lucruri neimportante nu creează conexiuni. Nu simți că ești înțeles și acceptat pentru că nu ai vorbit despre ce contează cu adevărat. De aceea întâlnim persoane cu mulți prieteni care sunt în continuare nefericiți și se simt singuri, deși sunt înconjurați de oameni. Pentru că nu avem nevoie de relația de prietenie doar pentru prezența fizică, avem nevoie de ea și pentru ceea ce ne oferă. Avem nevoie de prietenie pentru că o prietenie te ajută „să crești și să devii om”. Prietenia are rolul de a te învăța să socializezi. Prietenia te ajută să descoperi cine ești și să te bucuri mai mult de viață. Prietenia are rolul de a oferi suport emoțional și de a schimba lumea. Prietenia te influențează pe tine și pe prietenii tăi să vă schimbați. Încă din copilărie, prietenia are rolul de a te ajuta să te dezvolți emoțional și mental. Înveți să înțelegi ce simte persoana de lângă tine „citind” expresiile faciale și gesturile sale. Începi să-ți crezi primele convingeri despre relațiile dintre oameni, rolurile pe care le avem în viață și ce înseamnă să fii om. Prietenia are rolul de a te ajuta să înveți cum să interacționezi cu oamenii și te va ajuta să te integrezi mai bine în societate. Te va ajuta să înțelegi mai bine societatea în care trăiești, cum funcționează ierarhia socială și ce așteptări au oamenii de la tine. Omul în sine este o ființă sociabilă. Foarte multe din experiențele voluntare și involuntare asupra omului au demonstrat de nenumărate ori că nu putem trăi complet izolați de societate, mai ales în prima perioadă a vieții, fără să nu pierdem din inteligența și capacitatea noastră de a interacționa cu semenii noștri. Încă din adolescență, prietenia începe să aibă un rol mult mai puternic emoțional. Adică nu avem nevoie doar să fim înconjurați de oameni, avem nevoie să simțim că suntem cu adevărat auziți și înțeleși. Să simțim că avem o conexiune cu cei dragi și nu suntem împreună doar pentru a nu fi singuri. Uneori nevoia de apartenență este așa de puternică, încât ne putem asuma multe riscuri, putem manifesta un comportament antisocial și chiar să complicăm problemele dacă nu reușim să le rezolvăm. În același timp, socializarea cu prietenii ne poate ajuta să găsim și alți prieteni, extinzând astfel numărul de oameni pe care îi cunoaștem. Discuțiile cu prietenii despre ceea ce facem și ne dorim, ne pot clarifica mult mai bine rolul nostru în viață. În relația de prietenie ne putem împinge unii pe ceilalți să încercăm lucruri noi și putem descoperi ce altceva ne place să facem sau nu. Și prin prietenie ne înconjurăm de oameni care seamănă cu noi, care au aceleași obiective și aceleași activități. De aceea este și expresia: „spune-mi cine îți sunt prietenii și o să-ți spun cine ești tu”. Prietenia încurajează și susține oamenii. (va urma)

## Program Liturgic

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 31 iulie	17:00	Paraclisul Sfintei Icoane Portărița
Joi 1 august	17:00	Paraclisul Maicii Domnului
Vineri 2 august	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu 
Sâmbătă 3 august	07:00	Sf. Liturghie și pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
	18:00	Vecernie
Duminică 4 august	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă 
	18:00	Vecernie

### Să nu minți!

Doi tineri aveau o fetiță de 4 ani. Bărbatul lucra la fabrică și de câte ori pleca de acasă îi atrăgea atenția soției lui, să nu lase copilul nesupravegheat, ca nu cumva să cadă în fântâna din grădină unde adesea se juca. Toate au mers bine, până când într-o zi, pe când bărbatul se întorcea de la lucru, intrând pe porțița grădinii, observă că fetița se juca în jurul fântânii, fără a fi cineva lângă ea s-o supravegheze. „Stai, femeie, că te învăț eu minte”, își zise bărbatul și, intrând în casă, se prefăcu speriat și zise: „Lenuța, copila a căzut în fântână și s-a înecat!”. Femeia s-a schimbat la față și-a dus mâna la inimă și s-a prăbușit la pământ. În zadar a încercat bărbatul să-i explice că a glumit cu ea, căci până să anunțe medicul, Lenuța a murit. Iată isprava unei minciuni. De aceea, Sfânta Scriptură ne spune: „Cel ce își păzește gura sa, își păzește sufletul” (Pilde 13, 3).

### Când tăcerea este păcat

Se spune că tăcerea este de aur. Dar nu totdeauna. În anumite împrejurări, tăcerea este păcat: Când taci la spovedanie și nu spui păcatele. Când îți auzi copiii mințind, blestemând, înjurând, grăind de rău, și nu-i mustri, este păcat. Când copiii tăi fac fapte rele și tu taci, este păcat. Când semenul tău păcătuiește și tu îi vezi și nu-l sfătuiești de bine și taci, este păcat. Când nu-ți înveți copiii să meargă la Biserică, să se spovedească, să se împărtășească, să facă fapte bune, tăcerea este un păcat. Când nu te rogi lui Dumnezeu pentru părinții tăi sau pentru copiii tăi, tăcerea este un păcat. Când ascuți pe cel ce vorbește de rău și nu-l oprești, este păcat.



### N-am timp!

Adeseori oamenii au timp din belșug pentru tot felul de lucruri zadarnice, iar pentru cele folositoare se vaită că nu le ajunge timpul. Era un creștin, ca mulți alții, care ori de câte ori preotul îi făcea o aluzie sau chemare, el răspundea la fel: „N-am timp, părinte!”. Când preotul îi zicea: „Vino măcar de Paști, de Crăciun, la hramul Bisericii, de ziua dumitale, spovedește-te măcar o dată, de două ori pe an și împărtășește-te!”, el răspundea la fel, că n-are timp. Avea însă omul nostru timp pentru plimbare, petreceri, cleveteală și câte altele nefolositoare. După câțiva ani s-a întâlnit cu preotul și i-a zise: „Toți m-au părăsit, părinte, și mă simt fără nici un rost și nenorocit”. Preotul i-a răspuns cu blândețe și dragoste: „Vezi, fiule, eu te-am chemat la cele bune și ai zis că pentru ele nu ai timp. Cele pentru care tu ai avut timp te-au părăsit; nu mai au ele timp pentru tine. Să știi însă că Acela pentru care tu nu ai avut timp niciodată, te așteaptă încă să vii...” „Cine este, părinte, și unde-l găsec?”. „Este Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, și Se află întotdeauna în Biserica Lui”. Și de atunci, omul acela a avut timp și pentru Dumnezeu, trăind mulțumit și fericit, pentru că L-a aflat și i-a urmat poruncile Lui. Amin.